

KUIDAS MU ISA ENDALE UUE NAISE SAI

REELI
REINAUS

*Kuidas mu isa
endale uue
naise sai*

Illustreerinud
Marja-Liisa Plats

Toimetanud Piret Klaus
Kujundanud Villu Koskaru

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Käsikiri saavutas I koha Eesti Lastekirjanduse Keskuse,
ajakirja Täheke ja kirjastuse Tänapäev
2015. aasta lastejutuvõistlusel „Minu esimene raamat”

© Reeli Reinaus ja Tänapäev, 2016
Illustratsioonid © Marja-Liisa Plats

Trükitud AS Printoni trükikojas

ISBN 978-9949-85-027-3
www.tnp.ee

Ootamatu otsus

Tere! Kõigepealt tutvustan ma ennast. Minu nimi on Kaisa, ma olen 12-aastane ja käin kuuendas klassis. Ja ma elan Tallinnas. Ühes majas. Ma midagi täpsemat ei ütle, sest muidu te võite meie maja juurde piiluma tulla. Isa on niigi teinekord natuke kuri, et meie Fredi tõmbab inimesi ligi.

Fredi on nimelt meie koer, Labradori retriiver. Ta on väga suur, väga sõbralik ja väga armas. Ja seda viimast teab ta ise ka väga hästi. Seepärast proovib ta kõikide meie aiast möödujate tähelepanu muudkui endale tõmmata. Kuid teinekord püüavad inimesed talle toitu anda ja see ei pruugi olla Fredi jaoks just kõige tervislikum. Sageli viskavad need toitjad meie aia taha siis ka kommi- ja jäätisepabereid ning muud prügi.

Aga nüüd kaldusin ma teemast veidi kõrvale. Ma tahtsin mainida, et elan nimelt koos isaga. Tähendab: elasin. Vahel on ikka veel natuke imelik, et me enam kahekesi ei ole.

Ma ütlen selle nüüd ka veel ära, et mu ema on surnud. Nüüd te siis teate. Ega ma rohkem sellest rääkida ei tahagi. Mitte et oleksin nüüd nii kurb. Muidugi olen, aga eks sellega harjub. Pealegi suri mu ema siis, kui olin alles päris väike, seega ei mäleta ma temast just palju.

Tegelikult tahan rääkida hoopis sellest, kuidas mu isa endale viimaks uue naise sai. Sellega oli tükk tegemist ja isa naiseotsingud võtsid nii isalt kui ka minult palju aega ja energiat. Järgnev lugu juhtus kaks aastat tagasi.

Isa oli olnud seniajani üksikisa. Ega ta tegelikult väga üksik olnudki, sest isal oli siis ja on ka praegu palju sõpru. See tähendas rohkem seda, et ta kasvatas mind üksi. Samas võiks ka selle kasvatamise asjus veidi vaielda.

Aga minu isast veel nii palju, et ta nimi on Sten, ta on kolmekümne seitsme aastane ja töötab suures arhitektuuribüroos arhitektina. Ehk siis, kui kellegi on vaja maja ehitada, teeb minu isa selle jaoks joonised – missugune see maja tulema peaks.

Igal juhul olime me isaga kuni ajani, millest ma nüüd rääkima hakkan, alati kahekesi väga hästi läbi saanud. Isa leidis ikka aega viia mind kinno või loomaaeda või käisime rattaga sõitmas. Kuid siis saabus päev, mil isa otsustas meie elukorraldust muuta. Sellele järgnenut püüangi nüüd võimalikult üksikasjalikult kirjeldada.

See juhtus eelmisel kevadel, täpsemalt päris märtsi alguses. Isa viis mind kõigepealt kinno ja seejärel raamatupoodi, kust võisin endale ükskõik millise raamatu valida. Ja nagu sellest veel vähe oleks, läksime kõige lõpuks kohvikusse. Kinno käimine on meil tavaline komme, seega ei kahtlustanud ma alguses midagi. Kuid raamatupoes hakkas mulle asi veidi kahtlane tunduma, sest tavaliselt hoiab isa end raamatupoodidest ja raamatukogudest nii kaugel kui võimalik.

Isa oli nimelt noorena suur lugeja. Sellest annavad tunnistust ka raamatud tema vanematekodus. Need on isa vanas toas ikka veel alles, nagu

ka isa kirjutuslaud ja riidekapi külge naelutatud korvpallirõngas. Aga kuna isal pole töö tõttu juba aastaid olnud aega lugeda, siis väldib ta ka raamatutega seotud kohti, nagu poed ja raamatukogud. Tegelikult müüakse raamatuid ju ka supermarketites, kuid õnneks pole isa toidu ostmist seetõttu veel ära lõpetanud.

Ühesõnaga, kui raamatupoes tundus asi ainult natuke kahtlane, siis kohvikus, kus isa lausa sundis mind kõige suuremat koogitükki valima, olin ma täiesti kindel, et midagi on lahti. Ja olgugi et ma olin millekski põrutavaks põhimõtteliselt valmis, oleksin ikkagi peaaegu koogitüki kurku tõmmanud, kui isa ütles:

„Mis sa arvad, kui ma abielluks?”

„Mida?”

See uudis tuli lihtsalt niivõrd ootamatult. Millegipärast meenus mulle esimesena tõsiasi, et mul on kõik järgnevad nädalavahetused kinni. Järgmisel pidime minema kooli näiteringiga teatrifestivalile, siis tulid mul võistlused ja seejärel parima sõbranna Meriti sünnipäev. Mulle kangastus kujutluspilt, kuidas isa seisab valges kleidis naisega altari ees ja mina hüppan samal ajal kaugust, ning see muutis mu väga kurvaks.

Isa pani seda vist tähele, sest ta oli korraka ehmunud moega.

„Ma saan aru, kui sa ei ole nõus või ...” lisas ta seejärel.

„Millal?”

„Mis asi?”

„Millal sa abiellud?”

Võistlustelt saaksin ma veel puududa, aga teatrifestivalilt mitte. Me õpetaja ei võta ühtegi vabandust peale haigeks jäämise vastu ja ma olin kindel, et selline asi nagu minu isa pulmad jätaksid ta täiesti külmaks.

„Ma ei ... See ei ole veel kindel,” ütles isa. „Tahtsin kõigepealt teada, mida sina sellest arvad?”

„Et lähiajal ei tulegi siis mingeid pulmi?” Tundsin äkki tohutut kergendust.

Isa naeratas. „Ei, ei tule.”

Vähemalt olin ma nüüd kindel, et isa ei plaani salaja, minu selja taga abielluda. Ja kordagi polnud ma mõelnud selle naise peale.

„Kellega sa abiellud? Siis, kui viimaks abiellud?”

„Ma ei tea veel,” tunnistas isa. „Ma ju tahtsin kõigepealt sinuga seda asja arutada.”

„Kas sul ei olegi siis kedagi veel välja vaadatud?”

„Ei ole.” Isa paistis peaaegu õnnetu.

„Kellega sa siis abielluda kavatsed?”

Korruga olin ma jälle veidi pettunud. See polnud üldse minu isa moodi: tulla lagedale sellise uudisega ja anda siis mõista, et midagi ei ole veel kindel. Mina aga kibelesin juba vaatama naise pilti, keda, nagu selgus, ei olnud isa veel isegi mitte leidnud. Polnud otsimagi hakanud.

Isa hakkas naerma. „Ega siis naised pole maailmast otsa saanud,” sõnas ta.

Samamoodi tavatses aeg-ajalt ütelda isa sõber ja töökaaslane Riho.

„Seda kindlasti,” nõustusin.

„Aga kas sina oled selle plaaniga põhimõtteliselt nõus?” küsis isa lootusrikkalt.

Noogutasin. Muidugi olin ma nõus. Ma ju tahtsin, et isa oleks õnnelik.

Midagi muud tarka ma isa plaani kohta öelda ei osanud. Korruga avastasin ma, et olin võtnud oma hiigelsuurest torditükist ainult paar väikest ampsu. Ent mul ei olnudki enam õiget tordiisu. Tundsin kummalist ärevust. Mitte et oleksin kartnud, pigem oli see ootusärevus. Teadmine, et midagi hakkab juhtuma ja see miski puudutab minu elu.

Ja ilmselt oli selles ärevuses natuke ka hirmu. Ma ei osanud ette kujutada, kuidas oleks elada ühes majas täiesti võõra naisega. Või leppida sellega, et

isa tähelepanu ei kuulugi enam pea sada protsenti mulle. Või et ta veedab oma vaba aega hoopis kuidagi teisiti, kui olime seda senini teinud.

Loomulikult ei osanud ma tollal arvata, kui palju neid naisi on ning kuidas ma hakkain ühel hetkel juba uskuma, et naised on tõepoolest maailmast otsa saamas.

Vähemalt normaalsed naised.